

Sosyal medyada şöyle bir paylaşıma şahit olmuşum. Neden 76 milyonun sahiplendiği, muhabbet beslediği ve izini takip ettiği, tek bir tarihi şahsiyetimiz yok acaba? Yok mu acaba? Vardır da biz mi onlarla bütünleşmeyi beceremedik?

Yoksa o isimleri, basit politikalara kurban ederek mi bu hale geldik?

Kuşkusuz, bir milletin büyüklüğü yetiştirdiği isimlerle ölçülür. Bunu ister ilim ve fen üzerinden okuyun, ister siyaset.....

Edebiyattan felsefeye, mimariden sanata uzanan yelpazede, zamana dalga vurmuş şahsiyetlere mümtaz bir yer ayırır tarih... Hele bu, milletin makus talihini değiştirmiş bir isimse..

Peki, Atatürk başta olmak üzere, yakın tarihimizin önemli simalarına karşı, şu veya bu sebeple, şu veya bu şekilde yapılan karalama kampanyalarına ne demeli? Eleştirilemez mi? Elbette, ancak tutarlı ve insafli olmak kaydıyla.

Unutmayalım, daha iyi anlayabilme adına, beşeri cepheleri itibarıyla Peygamberler tarihi dahi kendi içinde sorgulanabilirlik taşır.

Bu millete hizmete dokunmuş her şahsiyet bizimdir.

Selçuklu, Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti, yönetimleri farklı olsa da biziz.

Yahya kemal'in ifadesiyle " kökü mazide olan atiyiz"

Cumhuriyetin kurucuları yurt dışından mı ithal edilmişti acaba?

Bu düşmanlık neden?

Hangi tarihi şahsiyet olursa olsun, eğer bugün aramızda olsalardı, ileriye mi bakarlardı geriye mi? Nasıl kendi dönemlerinin insanı oldularsa, bu gün de; demokrasi özgürlükler, laiklik, çoğulculuk, en temel insan hakları konularında dünyaya entegre olmaya çalışırlardı.

Cumhuriyete geçişimizin temelinde yatan ruh da bu değil midir?

Nitekim bunu anlamayan yöneticiler yüzünden, tarihten silinen milletler az değildir.

Tarihteki liderler, sürekli geçmişi kötüleyerek, ileriye dönük politikalar üretmemişlerdir. Onlar gittiler (hep si nur içinde yatsın) ülkeyi daha ileri nasıl taşıyız demek varken, geriye dönük öykünmelerin ya da atıp tutmanın mantığını anlamak mümkün değildir.

Önemli şahsiyetler; birlik ve beraberliğin mayası olduğu gibi, bizi bütünleştirecek temel metinlere de ihtiyacımız vardır. Fakat ne Yunusun divanı, ne Mevlananın mesnevisi, ne Hacı Bektaş velinin öğretileri, ne Ahmet Yesevi nin hikmetli sözleri bizi birleştirebildi. Var olan şahsiyetleri, ve metinleri yıpratmada üstümüze yaktır.

Shakespeare'i kabul etmeyen bir İngiliz duydunuz mu? Kendi içlerinde, sağcı solcu, milliyetçi, muhafazakar, dindar ateist olanları var olmasına rağmen, ortak paydaları değil midir

Shakespeare?

Nazım Hikmeti anlamayan, Necip Fazıl'ı anlamayan Nazım Hikmeti anlayamaz diyebilseydik keşke.

Birilerine yakın olmak, orada yer almak, diğerlerini yok saymak anlamına gelmeseydi keşke...

Maalesef, ya ak dedik ya kara!

Tarihin bir kısmını sahiplenme siyaseti ve ondan nemalanma anlayışı doğal olarak diğer kısmını itibarsızlaştırmayı doğurdu.

Kültürünü bir bütün olarak sahiplenemeyen toplum, kendi çağını da, kendi insanını da bir bütün olarak göremez. Kendine " ata" veya " cet " olarak belirlediği, tarihinin sadece belirli kişi veya dönemlerinin tezahürlerini, bugün kendinde ve kendinden olanlarda görmek isteyen bu anlayışın bilinçaltında, fanatizm yatar. Böylece kendi/soyunu klanını belirle ve kendinden olmayana karşı bir duruş sergilemiş olur.

Kendimizi ve başkalarını anlamak adına ve hatta fikri gelişim için; saf değiştirmekten korkmayıp, " karşıt dediğimiz insanlara karışmayı beceremezsek, hayra alamet değil bu gidişat... Kalın

sağlıcakla!